

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Noul Patriarh

Marele Colegiu electoral pentru alegerea Patriarhului, întrunit în 30 Iunie la București, a indicat pentru această supremă demnitate din Biserica noastră pe I. P. S. Nicodim Munteanu, mitropolitul Moldovei. Alegearea a decurs într-o înaltă atmosferă sufletească, fiind o manifestare a purității și unității de gând și simțire de care au fost însuflețiți în acele importante momente aproape toți membrii Colegiului.

La pregătirea acestei înălțătoare stări de suflet mult a contribuit I. P. S. Mitropolit Nicolae, atât prin atitudinea premergătoare zilei de 30 Iunie, cât și prin declarația ce a cetit-o în adunare, înainte de începerea votării.

Se știe că înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae, din primul moment în care s'a deschis problema succesiunii la demnitatea de patriarh, a fost ferm decis să nu părăsească scaunul de Arhiepiscop al Mitropoliei ardeleni, fiind convins că mai ales în vremurile actuale este absolut necesar să rămână aci.

Dacă ar mai fi rămas la unii vre-o îndoială asupra acestei neclintite hotărâri a I. P. S. Sale, declarația din adunarea electorală, prin care roagă să nu-L voteze nimeni, a împărțit-o cu totul, cu tonul ei sincer, cu cuvintele ei convingătoare, cu măreția de suflet ce se degaja din toată ținuta ei. Aplauzele puternice, cari au punctat fiecare propoziție a declarației, ca și manifestațiile dese de simpatie ce i-au fost adresate în repetate rânduri în cursul ședinței, au dovedit în ce mare măsură a atins sufletele în coardele lor cele mai sensibile și mai duios, atitudinea admirabilă a I. P. S. Sale.

Noi cei din Mitropolia Ardealului îi suntem profund recunoscători I. P. S. Sale că ne-a ascultat și ne-a înțeles dela început puternicul sentiment că ne este necesar mai departe, că avem lipsă să rămână în fruntea noastră, pentru a ne întări sufletește în aceste vremuri grele, pentru a ne spori încrederea și optimismul în ziua de mâine, pentru a ne însuși avântul de muncă și de luptă pentru evanghelie și neam. Suntem informați că nu puțin a contribuit la această hotărâre a I. P. S. Sale chemarea ce l-a făcut-o preoțimea Arhiepiscopiei noastre din congresul dela Odorhei, arătându-și astfel marea și părintească iubire care îl însuflețește față de această nobilă armată a Sa.

Trebue să accentuăm că declarația din adunare a fost ultimul act al unei stăruințe ce-a depus-o I. P. S. Sa neconținut în ultimele luni în sensul exprimat de ea. Declarația aceasta n'a fost un act prin care și-ar fi retras în ultimul moment o candidatură, pentru care ar fi luptat înainte.

Dar dacă avem o nemărginită bucurie că I. P. S. Sa a rămas în

mijlocul nostru, pentru a-și continua magnifica operă spirituală, nu mai puțin ne bucură faptul că în fruntea treburilor generale ale Bisericii noastre a ajuns omul cel mai chemat, cel mai potrivit, ierarhul atât de venerabil prin înțelepciunea Sa încercată, prin cărturăria Sa impunătoare și specific duhovnicească, prin însușirile de tact, de energie, de simțire religioasă, prin vederile Sale potrivite intereselor Bisericii și ortodoxiei noastre.

Cu I. P. S. Sa Nicodim s'a urcat în scaunul patriarhal al Bisericii române cea mai bună și mai autentică tradiție național-bisericească a noastră, tradiția monahismului cărturar și misionar, ceea ce s'a păstrat bun în monahismul nostru. Ca reprezentant al acestei tradiții, I. P. S. Sa patriarhul Nicodim e împodobit cu trei însușiri alese: curățenia călugărească și simțirea duhovnicească a vieții, pasiunea cărturărească și preocupările misionare. Spiritul misionar determină direcția cărturărească și amănândouă se resimt de pecetea specific duhovnicească a atitudinii în fața vieții. De pildă cărțile I. P. S. Sale sunt cărți de predici, de combatere a plăgilor sociale, de edificare sufletească, sunt cărți practice și duhovnicești. Acesta e călugărismul răsăritan realizat ca un întreg organic, neciuit, așa cum îl găsim în epocile lui de glorie din trecutul Bisericii. Așa îl dorim renăscut, pentru că să constituie din nou marea forță de înviore a vieții noastre religioase.

I. P. S. Patriarh Nicodim e cel mai chemat să rezească în monahismul românesc aceste virtuți în gradul maxim așa cum îi este propriu monahismului adevărat. Virtuțile acestea de supremă importanță pentru viața bisericească trebuiesc imprimare însă, chiar dacă într'un grad mai moderat, întregului cler al Bisericii noastre. Facă Dumnezeu ca duhul cel bun al Patriarhului Nicodim să influențeze întreaga activitate din Biserica noastră.

Când am amintit între laturile personalității I. P. S. Patriarh Nicodim pe cea misionară, ne-am gândit la activismul pastoral al acestui ierarh care a înscris de pildă între succesele Sale, recenta și uimitoră biruință definitivă asupra stilismului.

E adevărat că I. P. S. Sa Nicodim e bătrân. Are 75 de ani. Dar un bătrân care adaugă fără încetare la numărul cărților Sale (acum de vre-o 52, între cari și traducerea Bibliei) alte și alte, un bătrân care curăță o eparhie de stilști și restitue prin grele lupte unei Mănăstiri ca Neamțul, pe lângă patrimoniul ei material, strălucirea spirituală de odinioară, — nu numai că nu ne neliniștește în privința posibilităților Sale viitoare, ci ne dă o asigurare și mai mare, ca unul

care pe lângă vigoarea capabilă de muncă aduce și experiența și înțelepciunea bogată a vârstei.

Intemeiați pe nădejdiile ce ni le dă un asemenea trecut bogat în fapte mari de toate felurile și pe însușiri ca cele amintite, așteptăm cu încredere viitoarea desfășurare de muncă, de lumină și de rod duhov-

nicesc a I. P. S. Patriarh Nicodim în folosul sfintei noastre biserici. Biserica română va urca prin I. P. S. Sa o nouă treaptă în înălțarea ei cărturărească și misionară.

Cu dragoste de fii duhovnicești, cu admirație și cu urare din adânc de suflet îi strigăm noului Patriarh: Intru mulți ani, I. P. S. Stăpâne!

Alegerea noului patriarh al Bisericii ortodoxe române

Măritul Colegiu electoral, potrivit pravilelor bisericești și legilor țării, a ales, cum am vestit, un nou păstor sufleteș al Bisericii și neamului nostru, în persoana I. P. S. Sale **Nicodim Munteanu**, mitropolitul Moldovei și Sucevei.

Cu acest prilej s'au rostit următoarele cuvântări:

I. P. S. Sa Mitropolit Nicolae al Ardealului face declarația:

„O datorie de conștiință mă îndeamnă să fac următoarea declarație ca o contribuție prealabilă la împlinirea cât mai promptă și mai frumoasă a importante misiuni, pentru care a fost convocat acest colegiu electoral.

Intru cât unii dintre membrii Onoratului colegiu electoral s'ar putea gândi să onoreze cu votul lor persoana mea, le adresez, odată cu mulțumirile mele cele mai adânc simțite, rugămintea sinceră și stăruitoare să renunțe la această intențiune, făcând și de aci cunoscută neclintita mea voință de a rămânea mai departe în scaunul Mitropoliei ardeleni pe care o păstoresc până în prezent. Am ferma convingere că în împrejurările de astăzi, identificându-mă integral cu idealurile ortodoxiei și cu ceea ce înseamnă ea pentru noi, cea mai mare slujbă ce o pot face credinții și Bisericii, țării și neamului meu, este să rămân la postul de păstor sufleteș al poporului român din Ardeal, întărind în el credința către Dumnezeuul părinților noștri și făcând să-i crească puterile de luptă pentru viitorul liber și puternic al patriei întregite și pe veci neștirbite.

Dumnezeu să ajute Onoratului colegiu electoral să indice, pentru locul de patriarh al Bisericii ortodoxe române, pe acela care să corespundă întru totul acestei înalte situațiuni prin însușirile sale de superioară și încercată înțelepciune și de arzător devotament pus în slujba dreptei credințe și a intereselor sfintei noastre Biserici, atât de strâns împletite cu binele neamului și al statului nostru”. —

Președinția ședinței, la votare, este luată de I. P. S. mitropolit Nicolae al Ardealului.

Terminată votarea, I. P. S. Sa arată rezultatul ei și proclamă pe noul Patriarh, zicând următoarele:

„Mărit Colegiu, în conformitate cu acest rezultat, proclam ales Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, pe I. P. S. Sa Mitropolitul Nicodim al Moldovei și Sucevei.

Înalt Prea Sfinția Voastră, am onoarea a vă face cunoscut toată bucuria noastră că Măritul Colegiu Electoral, prin votul său, v'a chemat la scaunul de Arhiepiscop al Bucureștilor, de Mitropolit al Ungro-Vlahiei și de Patriarh al Sfintei noastre Biserici ortodoxe-române.

Impărtășindu-vă această veste bună, îngăduiți-mi să vă exprim cele mai respectuoase felicitări și să vă fac cele mai călduroase urări, pentru o păstorie îndelungată și rodnică.

Suntem convinși cu toții că prin încercata experiență, prin înțelepciunea și râvna Înalt Prea Sfinției Voastre, veți face Biserica noastră vie în stare să reverse asupra sufletului dreptcredinciosului nostru popor românesc, acele puteri divine ale credinței, de care are atâta nevoie, în epoca de azi a istoriei sale.

Suntem siguri, Înalt Prea Sfințite, că prin activitatea binecuvântată a Înalt Prea Sfinției Voastre, se va pogori Duhul cel sfânt al păcii, al iubirii, al luminii, în cuprinsul Bisericii și că strălucirea ei va trece dincolo de granițele Sfintei noastre Patrii (vii aplauze).

Noi, ierarhii Bisericii, prin glasul meu, precum și întreg clerul și poporul nostru dreptcredincios vă asigurăm de toată venerația, de tot sprijinul, de tot devotamentul și de toată iubirea noastră (aplauze prelungite).

Înalt Prea Sfințite, de aci înainte, adăogăm la acest titlu al Înalt Prea Sfinției Voastre, și pe acela de „prea fericit Patriarh” (aplauze). Rugăm pe bunul Dumnezeu, să nu fie acesta numai un titlu, ci să fiți — în inima caldă a Înalt Prea Sfinției Voastre, — într'adevăr fericit; să faceți fericită Biserica și Nația noastră românească, pe veci unită (aplauze prelungite)”. —

I. P. S. Sa Nicodim, noul Patriarh al României, urcându-se la tribună în aplauzele unanime ale Adunării, rostește următoarea cuvântare:

„Înalt Prea Sfințite Președinte, Mărit Colegiu,

Votul Dvs. mă onorează, dar în același timp mă și îngrijorează.

Știm că Dumnezeu a dăruit păunului o strălucită podoabă, dar i-a făcut parte și de niște biete picioare, care abia îl poartă. Se fălește păunul, când își răsfășă penele, dar când își zărește picioarele, penele se lasă și el rămâne, bietul, ca o simplă pasăre plouată...

Cam așa mă găsesc și eu! Totul Dv. este, pentru mine, ca o frumoasă podoabă, dar când mă văd în pragul anului 75 al vieții mele, atunci titlul de mândrie pierе și mă găsesc în situațiunea bietului păun, — mai ales când aud și cuvintele Sfintei Scripturi, care zice: „Zilele omului, 70 de ani; dacă e în putere, 80 de ani; peste 80, slăbiciune și povară.

Am avut până azi o sarcină grea pe umerii mei. Totul Dv. mă chiamă acum la o sarcină întreită: Aceea de Arhiepiscop al Bucureștilor, — grija și păstrarea unei eparhii de șase județe și pe deasupra capitala țării, — aceea de mitropolit al Ungro-Vlahiei și sarcina unei Patriarhii, cu grijile ei, cu legăturile ei, din țară și de peste hotare.

O sarcină, în fața căreia, mi-ași putea spune: Nu îndrăzni!

Totuși, dacă arunc ochii mei pe întinsul istoriei Bisericii noastre, văd că nici unul din păstori ei — atât cei mari, cât și cei de rând, — n'au fost fără de griji și fără povară.

Iată, astăzi Biserica face pomenirea celor 12 Sfinți Apostoli. Între ei, — Petru, — bătrân și cu toate acestea, gata, în orice clipă, să moară pentru Domnul și Mântuitorul său; apoi Pavel, marele apostol al neamului creștin, — subred la trup și cu toate acestea, neobosit luptător al Bisericii, care, înfruntând toate primejdii, pe uscat, pe mare, în cetăți dușmane, propovăduște învățătura Domnului.

Dacă citim istoria Bisericii noastre naționale, vedem, tot așa, pe sfântul Mitropolit Nifon, care și-a dus sarcina până la capăt, în ciuda tuturor suferințelor și durerilor; dincolo, la Suceava, vedem pe Iosif I-ul, vlăstar de Voevod, care se străduște până la moarte, să apere autocefalia Bisericii sale; vedem pe marele Dosoftei, cărturar și predicator vestit și adânc cunosător al Scripturilor; apoi, Grigorie al IV-lea, Veniamin, — acesta a păstorit 40 de ani! Iar dacă mă uit peste munți, zăresc acolo, pe nemuritorul Șaguna, care se străduște și pregătește desrobirea poporului său. Iată aci aproape, fericitul Miron, Întâiul Patriarh al României, se străduște 50 de ani, pentru binele poporului său, iar după întregirea țării, păstorește 20 de ani, între altele și ca Regent, iar mai târziu, ca Sfetnic distins al Tronului.

Toate acestea, fac, parcă, să nu mă uit la îndemnul acela, de care vă pomeneam adineauri și care spune: „Nu îndrăzni!” Dar din cele petrecute, mai trag o învățătură. Fac o mărturisire: Scaunul acesta mi s'a imbiat, acum 27 de ani în urmă. Era în anul 1912, când bărbății cu răspundere din acea vreme, m'au îndemnat să primesc această înaltă sarcină. Dar mă socoteam prea tânăr membru al Sf. Sinod, — și am spus: „Cu nici un chip nu trec înaintea celor mai bătrâni”, (Vii aplauze).

Acum unii dintre Domniile-Voastrе ar putea socoti că aș fi prea bătrân... Apoi, dacă ascult

glasul Dv., chemarea Dv. așa de plină de dragoste și de încredere, cum aș putea eu oare să mă împotrivesc și să nu răspund cu aceeași dragoste? Și îmi aduc aminte, în clipa aceasta, de cuvintele: „Nimeni să nu se laude ca toată lauda să fie a lui Dumnezeu”... Tot astfel și voința Dv., acelor ce mă chemați la această înaltă sarcină, nu este glasul poporului, ci las să fie glasul lui Dumnezeu, las să fie voința lui Dumnezeu. Mă supun acestei chemări și primesc această sarcină. (Aplauze prelungite).

Vă mulțumesc din suflet pentru dragostea Vv. și vă sunt recunoscător pentru încrederea arătată. Vă fac însă și eu o rugăminte: Să nu mă lipsiți de această dragoste, fiindcă ea îmi vine într'ajutor în purtarea grijilor mele.

Domnul să binecuvinteze Marele Colegiu Electoral și să binecuvinteze și poporul și țara noastră.

Și acum (întorcându-se către I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului) mulțumesc Înalt Prea Sfinției Voastre, pentru urarea așa de călduroasă ce mi-ați făcut și nu mă îndoiesc că această urare mi-ați făcut-o din inimă, fiindcă ne leagă, încă de multă vreme, o prietenie strânsă pe care eu totdeauna am prețuit-o și o prețuiesc. (Aplauze prelungite).

Sfârșind, vă împărtășesc binecuvântările mele și rog pe bunul Dumnezeu să ne binecuvinteze pe toți”. (Adunarea, în picioare, cântă în cor „pe Stăpânul și arhiereul...”).

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, președintele Marelui Colegiu Electoral, încheie solemnitatea cu următoarele cuvinte:

„Cu conștiința împăcată de a fi săvârșit un lucru bun pentru Biserica, Țară și Neam, cu gândul la mult iubitul și înțeleptul nostru Rege dreptcredincios, (Adunarea în picioare ovaționează îndelung pentru Suveranul țării și intonează Imnul regal), declar ședința marelui Colegiu închisă”.

Noul Patriarh este apoi felicitat călduros de dl Armand Călinescu, președintele Consiliului de miniștri, și de ceilalți membri ai colegiului.

Note biografice. — Noul patriarh al României, I. P. S. Sa Nicodim Munteanu, s'a născut în 1865 în comuna Pipirig, județul Neamțu.

Studii: școala primară în comuna natală. Seminarul teologic la „Veniamin Costachi” din Iași. Studiile universitare le-a făcut la Kiev (Rusia).

Dună terminarea studiilor universitare îmbrățișează schima monahală în mănăstirea Neamțu.

Funcțiuni:

După ce s'a călugărit, a fost numit predicator și apoi mare eclesiarh al catedralei mitropolitane dela Iași, în timpul mitropolitului Iosif Naniescu.

Mai apoi trece ca Arhimandrit de scaun la Galați sub episcopul Pimen Georgescu, care îi încredințează între timp și conducerea și organizarea seminarului „Sf. Andrei” din Galați.

În anul 1909 trece ca arhiereu-vicar al mitropoliei Moldovei și Sucevei, unde stă până în anul 1912 când i se încredințează scaunul episcopal al Hușilor. În 1918, fiind încă episcop al Hușilor, este numit și arhiepiscop-locotenent al Chișinăului și Basarabiei.

În anul 1924, obosit de greaua sarcină a conducerii numitelor eparhii, se retrage la mănăstirea Neamțului, unde își îndrumă toată activitatea pe teren cultural, dând Bisericii române și neamului românesc opere de mare valoare teologică. În același timp s'a ocupat și de reorganizarea vieții mănăstirești, reînviind timpurile de înaltă viață duhovnicească de pe vremea marelui stareț Paisie.

Tot în vremea stăreției obține restituirea vetrei înconjurătoare a mănăstirii și a grupului de mănăstiri și schituri dimprejur în număr de șapte. În Ianuar 1935 este ales în scaunul de mitropolit al Moldovei și Sucevei, potrivit dorinței unanime a clerului și poporului moldovean.

Iar în 30 Iunie 1939 este ales patriarh al României de către marele colegiu electoral al Bisericii ortodoxe române.

Investirea și înscăunarea noului Patriarh I. P. S. Nicodim

Cu ceremonialul deosebit de solemn s'a îndeplinit, în ziua de Miercuri, 5 Iulie 1939, investirea I. P. S. Sale Patriarhului Nicodim, în prezența membrilor Sfântului Sinod îmbrăcați în odăjdii, a guvernului, a consilierilor regali, a corpului diplomatic și a autorităților civile și militare.

După serviciul religios dela Sf. Patriarhie, la ora 11:40 cortegiul a pornit spre Palatul Regal din Calea Victoriei.

În prima trăsură regală se afla I. P. S. patriarh Nicodim, având la stânga pe I. P. S. Mitropolitul Nicolae al Ardealului.

Investitura s'a dat de către M. Sa Regele Carol al II-lea în sala Tronului.

I. P. S. patriarh Nicodim a rostit următorul discurs:

SIRE,

La începutul lui Martie, anul curgător, a trecut către Domnul Preafericitul Miron, întâiul Patriarh al României, care în acele zile era și președintele Consiliului de miniștri.

Pentru munca lui neobosită și rodnică, desfășurată timp de peste 50 de ani din care 30 în Ardeal, în grele și vitrege vremuri de robie pentru poporul românesc, iar alți 20 de ani în România întregită, unde și-a câștigat mari merite și pe tărâmul bisericesc, și pe cel politic, ca Ierarh, ca senator și ca sfetnic al Tronului: Biserica l-a înfășurat în dragostea Ei, în rugăciunile Ei și în panegiricele de laudă ale Ei, ca într'un minunat și luminos giulgiu de îngropare și de trecere la cele veșnice. Țara i-a rânduit negrăite funeralii naționale și însuși Majestatea Voastră L-ați petrecut duios până la locuința lui de veci. Cu toții ne-am rugat și ne rugăm lui Dumnezeu, ca să-l ferească în veșnicile Sale locașuri și i-am făgăduit neștearsă amintire.

Rămânând astfel vacant scaunul de Patriarh al României, în ziua de 30 Iunie recent, a fost convocat prin Înaltul Decret al Majestății Voastre, Marele Colegiu Electoral, pentru completarea acestei vacanțe. Marele Colegiu, prin votul său, a chemat pe smerenia mea, la scaunul de Patriarh, iar Majestatea Voastră a binevoit să întărească acea chemare. În puterea acestui act m'am înfățișat astăzi înaintea Majestății Voastre și am primit toiașul păstoresc al Patriarhiei Române din Augustele Voastre mâni.

Nu fără ezitare și nu fără examinare de sine, am îndrăznit la aceasta. Am examinat puterile mele sufletești și fizice și le-am găsit prea slabe pentru purtarea sarcinei, ce îmi pune pe umeri, noua chemare. Mai ales când m'am gândit că mă aflui în pragul anului 75 al vârstei mele, mi-am adus aminte numaidecât, de cuvintele Scripturii, care glăsuiesc, că zilele omului sunt 70 de ani, iar dacă omul e în putere, atunci zilele lui sunt 80 de ani. Ce-i mai mult decât atâtea, e osteneală și durere. Acestea îmi spun eu hotărât: nu îndrăzni! Dar m'am gândit apoi la chemarea ce mi-a făcut-o Biserica și Țara prin glasul Marelui Colegiu; m'am gândit la binevoitoarea întărire ce a dat Majestatea Voastră acelei chemări, și am zis: dacă acestea toate sunt dela Dumnezeu, atunci cine sunt eu să mă împotrivesc chemării poporului, voinței Regelui și mai presus de toate, voinței lui Dumnezeu? Mi-am mai adus aminte apoi și de alt loc din Scriptură, care zice: Puterea lui Dumnezeu întru neputinți se săvârșește, ca nimenia să nu se laude, ci toată lauda să fie a lui Dumnezeu. Atunci am zis: Fie voia Bisericii, fie voia Regelui, facă-se voia lui Dumnezeu! Și numai așa am îndrăznit să vii și să primesc toiașul acesta.

În clipele acestea, se așteaptă, poate, vestirea unui plan, a unui program de lucru. Dar ce plan mai bun pot eu enunța, decât cel al Bisericii, completat cu paragrafele impuse de nevoile vremurilor de astăzi?

Voi evangheliza dar poporul, voi vesti poporului Legea Domnului cu timp și fără timp; voi creștina mereu poporul și-l voi sfinți, până vor deveni toți, dacă e cu putință, cetățeni destoinici ai Impărăției Cerești și prin aceasta și cetățeni destoinici ai împărăției celei de pe pământ, ai Patriei.

Și fiindcă Legea dumnezeiască învață că stăpânirea este dela Dumnezeu și poruncește ca tot sufletul să se supună stăpânirii, de aceea voi propovădui respectarea stăpânirii și supunerea la legile țării, nu de frică numai, ci mai ales din dragoste și din simțul datoriei. Mai ales astăzi, când națiile pământului se turbură, cum zice Scriptura, și căpeteniile lor se frământă, se adună și se sfătuiesc, se cere ca și nația noastră să fie unită în cuget și în simțire și toată să fie roată împrejurul Regelui iubit și a căpeteniilor rânduite de El, știind că această unire e poruncită și ea de Legea Domnului și în ea stă puterea și mântuirea și a nației, și a patriei, și a fiecărui cetățean în parte.

Aceste puncte din programul Bisericii isvorăsc din dumnezeiasca Scriptură, dar și din istoria străveche a vieții poporului român, căci poporul român este dela naștere creștin, născut fiind cam odată cu creștinismul.

Când Dumnezeu a vrut să creeze poporul nostru, a frământat lut roman și argilă dăcică și din ea l-a făcut. A suflat apoi în fața lui suflul Evangheliei Fiului Său și așa poporul român s'a făcut creștin chiar dela naștere. Toate popoarele dimprejurul nostru au o dată a creștinărilor. Poporul român nu are în istoria sa o asemenea dată, căci e dela naștere creștin.

Viața politică și viața religioasă a poporului român sunt contopite. Biserica națională românească și voevodatul sau statul sunt legate indisolubil, pentru că fiii credincioși ai Bisericii sunt cetățenii statului, iar cetățenii statului sunt, în același timp, fiii credincioși ai Bisericii. Cărmuitorul politic al statului e primul fiu al Bisericii naționale și cel mai mare ocrotitor al Ei; iar Ierarhul Bisericii naționale e primul cetățean al statului după cărmuitorul lui politic, și primul sfetnic al acestui din urmă.

Deci despre o înstreinare a Bisericii de stat a statului de Biserica nu poate fi vorba. Ele trebuie să se ajute și să se sprijinească reciproc.

Dacă se zăresc câteodată ramuri și chiar câte o cracă rupte din arborile Bisericii naționale române, apoi acestea sunt numai urmări ale vreunei furturi; grădinarii iscusiți însă le curăță.

Sunt și alte multe puncte în programul Bisericii, dar aceste două sunt capitale, sunt cele mai însemnate. Pentru realizarea lor, Ierarhul are la îndemână două tagme de lucrători, două feluri de oștire: o oștire așa zicând de front și alta de geniu: preoțimea de mir și călugăria. Preoțimea de mir e oștirea de front; ea e pururea în popor. Ea zi de zi, ceas cu ceas, clipă cu clipă, catehizează, evanghelizează și sfințește poporul. Armele de luptă, ca orice oștire de front, nu le poate făuri singură, ci trebuie să i se pună la îndemână; cealaltă oștire, oștirea de geniu, monastirile sunt arsenalele Bisericii. Cartea de cult, cartea de propagandă,

produsele de artă, care împodobesc locașurile sfinte și cultul, trebuie să i le pună la îndemână monastirile.

Se ivesc apoi neconținut, la ordinea zilei, probleme și chestiuni noi, deslegarea cărora cere aprofundarea scripturilor, a științelor teologice și chiar a celei profane. Preoțimea nu are vreme să facă aceasta. Pentru aceasta sunt monastirile. Monastirile trebuie apoi să formeze falange de ge-niști abili, cete de misionari iscușiți și devotați, care să apară oriunde lupta e grea și să asigure victoria.

În Biserica noastră românească, raportul de ajutorare reciprocă dintre cele două tagme, trebuie deasemenea să fie grija patriarhului și colaboratorilor săi, a P. S. Ierarhi.

Dar pentru această restabilire, se cere, Sire, să se înlăture un alt ne-ajuns. Biserica pe vremuri și-a întemeiat școli bisericești pentru forma-rea candidaților de preoție și școli pentru formarea candidaților la călugărie. Statul însă, când a secularizat averile bisericii, a secularizat și șco-lile bisericești. El a zis bisericii: Nu te îngrijii tu de partea materială și de școală bisericească. De acestea port eu grija. Și iată de vreo 80 de ani se ocupă statul cu școala bisericească și rezultatele nu plac astăzi multora și nici chiar statului. Și cu drept cuvânt. Fiecare tagmă de lucrători trebuie să-și pregătească ea oamenii săi. Dacă statul ar zice comandanților oștirii: nu vă îngrijiți voi de școala militară și de formarea ofițerilor și a soldaților. Asta o fac eu; voi numai să conduceți oștirea la război. Ce în-fățișare ar avea o asemenea oștire? Ce disciplină ar domni într'însa? Și mai ales ce rezultate ar obține ea în război?

De aceea problema școlii bisericești, pentru formarea candidaților la preoție și călugărie, deasemenea va fi o mare grijă a Patriarhului și a celorlalți Ierarhi ai sfintei noastre Biserici.

SIRE, — Toate acestea nu se vor putea ușor realiza, decât numai cu sprijinul efectiv al Majestății Voastre și cu concursul binevoitor al Guver-nului Majestății Voastre, și aceste reali-zări vor fi de real folos și pentru Biserica, și pentru stat.

Cu aceste mărturisiri vin, Sire, să mulțumesc prea respectuos Maje-stății Voastre pentru încrederea ce mi-ați arătat, întărind alegerea mea la vrednicia de Patriarh al României și încredințându-mi acest toiag păstoresc.

Voi ruga pururea pe Dumnezeu și Vă dăruiesc domnie îndelungată și glorioasă pentru binele țării și a neamului.

Să trăiți, Sire, mulți ani fericiți cu sănătate și spor la toate!

Să trăiască scumpul Vlăstar al Majestății Voastre, Măria Sa Marele Voevod de Alba-Iulia, Mihai, Moște-nitorul Tronului!

Să trăiască Augusta Dinastie a Majestății Voastre!

Să trăiască Patria cât soarele ce-lesc și pururea să înflorească într'însa Sfânta noastră Biserică — cea de Dumnezeu întemeiată!

Cuvântarea Suveranului este urmă-toarea:

Înalt Prea Sfinția Ta,

Întărindu-te prin înmânarea cărjei arhiepiscopicești, ca Patriarh al Bisericii ortodoxe române, nu îndeplinesc numai un drept și o datorie după datinele strămoșești, ci un act care pornește din su-fletul Meu.

Votul Marelui Colegiu, care te-a chemat la locul de răspun-dere și de cinste în care pășești astăzi, ți-a dat cea mai înaltă ră-splată pentru lungul șir de ani de muncă pentru folosul Bisericii dominante.

Prin studiile ce le-ai făcut la Kiev, prin demnitățile ce le-ai ocupat la Episcopia Hușilor, la Locotenența mitropolitană a Ba-sarabiei și în sfârșit ca Mitropo-lit al Moldovei și Sucevei, cât și râvna ce ai depus-o să ridici ni-velul cultural al Mănăstirii Neam-țului, ai arătat că ești pregătit pentru Scaunul Patriarhiei.

Ești chemat la locul ce l-a ocupat timp de 20 ani regretatul adormit întru Domnul, Miron, primul patriarh al României. Prin alegerea sa dintre vlădicii Ardea-lului în anii de după marele ră-sboi, România întreagă a văzut hotărât un simbol al unificării naționale, un semn vădit că după unirea politică urma fără întâr-ziere unirea sufletească.

Așezarea pe scaunul Arhiepiscopiei Ungro-Vlahiei, care fusese ilustrat de atâția boeri Munteni și Moldoveni, al unui fiu de țaran din Toplița, a fost un semn al vremurilor.

S'a dovedit prin această ale-gere că, granița între ceea ce este românesc, nu mai sunt Carpații, și după cum avem o singură țară, avem și o singură Biserică orto-doxă, iar cel mai vrednic era așezat la locul de frunte.

Am avut prilejul de a urmări de aproape opera patriarhului Miron și straduințele sale pentru ocârmuirea și civilizarea Bisericii.

Vremurile, în cari a trăit, au făcut din el un episcop, ca în vre-murile vechi, el a înțeles, că Bi-serica este o parte vie a Națiunii și că nu poate să rămâie străină de năzuințele poporului.

În Ardeal ca episcop al Ca-ransebeșului, ca membru în Casa Seniorilor din Budapesta și mai ales ca sfătuitor al Arhiducelui Franz Ferdinand, a dus o aprigă luptă pentru apărarea și întărirea poporului său — o dovadă și mai evidentă că la noi românii, Bise-rica și Națiunea e tot una.

Acest trecut și deosebita lui cultură au făcut, ca în zilele de Renaștere națională să-l chem să-Mi fie Prim sietnic care să prezideze la opera de reînnoire a Țării.

Acesta a fost predecesorul I. P. S. Tale.

Cu cât lupta politică se lini-ștește, cu atât Biserica reintră în rolul său de fapt, acela de a fi ocrotitoare și îndrumătoare su-fletească a credincioșilor.

Patriarhatul Înalt Prea Sfin-ției Tale va fi cu ajutorul Celui Atotputernic unul, în care această grijă va fi opera de căpetenie; programul așa de frumos ce-l enunțați este o singură indicație pentru acest drum, ce sunteți ho-tărât a-l urma.

Înalt Prea Sfinția Ta, — Tra-diția noastră istorică, care a con-fundat în decursul vremurilor națiunea cu Biserica, este o probă, că dacă toți, dela cel mai mic până la cel mai mare, sunt demni de locul lor, arată ce rol covâr-șitor are credința în desvoltarea României, — rol covârșitor, deci și o răspundere covârșitoare.

Felul vieții s'a schimbat, din contemplativă a devenit vie și activă, Biserica fără a se înde-părta dela învățăturile lui Hristos, trebuie să se adapteze vieții de azi, dacă vrea să-și păstreze rolul binefăcător.

De aceea, am văzut cu mare bucurie dorința, ce ați enunțat de a veghea cu deosebită atenție la pregătirea preoților, căci ei sunt aceia cari au datorie de a păzi

sufletul poporului, deci către pre-gătirea lor trebuie să se îndrepte grija de căpetenie a conducăto-rilor eparhiilor.

Credința trebuie să intre în viața de toate zilele, trebuie să facă parte din reflexele naturale ale fiecăruia, și pentru aceasta preoții trebuie să fie hotărâți, la înălțimea chemării lor, căci numai așa Biserica noastră va deveni vie.

Înalt Prea Sfinția Ta, — Cu-vintele ce le-ai rostit, imi întă-resc încrederea cu care ți-am în-mănat cârja patriarhală, văd și mai bine prin aceste cuvinte fe-lul în care dorești, cu toți anii care îți apasă pe umeri, să pă-storești Biserica, și îți doresc să-ți îndeplinești gândurile.

Mulțumindu-ți pentru cuvîn-tele ce Mi le-ai adresat, rog pe Domnul Dumnezeu nostru să-ți binecuvinteze pașii.

După înapoierea cortegiului la Sfânta patriarhie, a urmat solemnitatea instalării noului patriarh.

După slujba divină dl Dr. N. Zigre, ministrul cultelor, a citit decretul regal de înscăunare. Apoi dsa a rostit o cuvântare, la care a răspuns I. P. S. patriarh.

Noul patriarh a fost felicitat de toți reprezentanții instituțiilor superioare ale statului.

Telegrame

Ex. Sa Domnul Armand Călinescu, președintele Consiliului de miniștri, a trimis următoarea telegramă:

I. P. S. Sale

NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

SIBIU

Mulțumesc I. P. S. Voastre, clerului pastoral al acelei arhiepiscopii, funcțio-narilor consiliului arhiepiscopesc, corpu-lui didactic al Academiei teologice «An-dreiane» și al Școalei de cântăreși din Sibiu, pentru contribuțiunea adusă la sporirea fondului de înzestrarea a oștirii.

Președintele consiliului de miniștri:

ARMAND CĂLINESCU

Un gest frumos

Legea Serviciului social prevede, ca fiii unui sat — înțelegând pe aceia, cari pentru un motiv sau altul a tre-buit să părăsească locul de naștere — sunt îndatorați a contribui la ridicarea morală și materială a locului de origine.

Adevărat fiu al satului s'a dove-dit a fi Domnul Dr. Ilie Beu, medic în Sibiu, când a donat parohiei noastre din Apoldul de jos, județul Sibiu, suma de Lei 120.000.

Cu această sumă s'a cumpărat Rentă perpetuă în valoare nominală de Lei 200.000, care va da un venit anual brut de Lei 10.000, rămânând după scăderea impozitelor câtră stat un venit curat de Lei 8.550.

Încă în anul acesta și anume la Sf. Mărie se vor distribui din venitul acestei danii patru premii de câte Lei 855 fa-miliilor, cari au cele mai îngrijite gră-dini de pomi, grădini de legume, cele mai bune vaci de lapte și cei mai mulți copii în viață.

Înainte sfintelor sărbători ale Cră-ciunului se vor da ajutoare la săraci în sumă de Lei 2565.

Suma premiilor și ajutoarelor va spori din an în an.

Ar fi de dorit ca exemplul acesta să fie imitat.

Fiecare sat să aibă cât mai mulți fii cu dragoste pentru consătenii lor.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Nr. 7368/1939

Comunicare

Se aduce la cunoștință că erezii după Păr. Toma Giurgiu dela parohia Purcăreni, decedat la 26 Mai 1939, în baza §-ului 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc au primit dela Cassa Arhidiece-zană din Sibiu, în numerar fără nici o re-ținere, ajutorul preoțesc de Lei 40.000.

Consiliul Arhiepiscopesc

Porunca iubirii

În mijlocul ucenicilor Săi iubiți, își petrecea ultimile zile, Divinul Mântuitor. Nici unuia nu-i venea a crede, că „Puțin și nu-L vor mai vedea”. (Io. 16, 16), că se va întoarce la Tatăl Său din Ceruri, acolo de unde venise și intră Mărirea Că-ruia ființase mai înainte de a fi lumea.

Singur El, Atotștiutorul, pătrundea în chip tainic prin negura neștiinței și vedea toate cele ce aveau să se întâmple. Era neliniștit, întrucât trebuia să părăsească pe ucenicii iubiți. Era întristat, întrucât trebuia să pătimizească din cauza răutății oame-nilor. Totuși o bucurie superioară stăpânea ființa Sa, bineștiind că prin suferința Sa, prin Patimile Sale, avea să mântuiască neamul omenesc din pierzania morții.

În aceste momente Mântuitorul dădea apostolilor Săi sfaturile necesare spre în-tărire duhovnicească. Porunca cea nouă, accentuată în ultimul timp de împreună viețuire cu ei, a fost porunca iubirii: «Po-runcă nouă dau vouă, ca unul pe altul să vă iubiți, precum v'am iubit și Eu pe voi», (Io. 13, 34).

Despre iubire pea puțin s'a vorbit până la venirea Mântuitorului. Era cunos-cută prietenia, dar numai pentru prieten. Au auzit de iubire, dar numai pentru cei de neam. Au practicat chiar ospitalitatea pentru străini, dar într'un mod foarte re-strâns. S'a ajuns, în unele părți, la îngrij-rea bolnavilor și mângâierea celor îndure-rați. Toate acestea sunt mult departe de adevărata iubire, de iubirea pentru cei ne-dreptățiți, iubirea pentru cei în suferință, pentru cei asupriți, iubirea care nu face deosebire între bogat și sărac, între prie-ten și dușman. Această iubire a propo-veduit-o Mântuitorul, încă dela începutul activității Sale. În predica de pe munte, vorbea poporului: «Ați auzit că s'a zis să iubești pe deaproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău. Iar eu vă zic vouă: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc», (Mt. 5, 43—44). Cuvinte ce sânt peatră de hotar între cele două lumi, lumea înainte de Hristos și cea după Hristos.

Print'o iubire cât mai curată, cât mai cuprinzătoare posibilă, ne apropiem mai mult de Dumnezeu, de iubirea însăși și pu-tem să ajungem la cunoașterea cea ade-vărată a Lui, căci «Cel ce nu iubește, n'a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu iubire este», spune Sf. Apostol și Evan-gelist Ioan, (Io. I 4, 8).

Iubirea e nota caracteristică a reli-giei creștine. Fără ea nimeni nu poate fi recunoscut ca făcând parte din creștinism. Drept aceea zice Mântuitorul: «Întru aceasta vor cunoaște toți că sântefi uce-nicii mei, dacă veți avea iubirea unii către alții», (Io. 13, 35).

Iubirea este izvor nesecat, de unde țâșnesc toate însușirile nobile și mântui-toare pentru sufletul uman, căci „este înde-lung răbdătoare, este plină de bunătate, nu știe de pizmă, nu se laudă, nu se tru-fește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde la mânie, nici nu ia în seamă răul, nu se bucură de nedrep-tate, ci se bucură de adevăr. Toate le su-fere, toate le rabdă. Dragostea nu pierde niciodată”, (I Cor. 13, 4—8).

Datorită acestor virtuți, creștinii din primele secole au dus o viață superioară, supunându-se fără șovăire acestei porunci. Sângele vărsat cu atâta cruzime secole de-a rândul nu este altceva decât recolta iubirii pentru Hristos.

Pan Crăciunean

Sfințirea căminului preoțesc dela Bazna

Secția Sibiu a Asociației clerului „Andrei Șaguna” a avut Duminecă, 2 Iulie a. c. o mare sărbătoare și minunat prilej de înălțare sufletească. Munca, stăruința și perseverența depusă de conducerea secției în ultimii trei ani — 1936—1939, — a fost din belșug răsplătită prin mulțumirea sufletească și satisfacția ce au simțit cu ocazia încoronării operei lor, terminată cu sfințirea căminului preoțesc dela Bazna.

Solemnitatea a fost onorată cu prezența PP. SS. LL. Episcopii Nicolae al Clujului și Nicolae al Orăzii, care — venind dela București — au sosit la ora 8 dimineața în stațiunea balneară Bazna.

Vestea sosirii PP. SS. LL. s'a răspândit cu lățeală și toți oaspeții români intelectuali, precum și mulțime mare de țărani din satele învecinate — în special din Blăjeș și Boian, — s'au așezat în fața căminului așteptând cu nerăbdare începerea slujbei arhieresti.

Pe terasa — frumos împodobită cu covoare și flori — a căminului, într-o frumoasă zi de vară, cu cer senin și soare dogoritor, se începe la ora 9.30 slujba sfintei Liturghii, pontificată de P. S. Sa Episcopul Nicolae al Orăzii înconjurat de PP. CC. LL. consilierii arhiepiscopesci și mitropoliteni Virgil Nistor și Emilian Cioran, protopopii I. Duma, Gheorghe Oprean, Ioan Crăciun, Ion Dragolea, mai mulți preoți și diaconul Ioan Circov. Răspunsurile stranei le-a dat un mănunchi de preoți și cantori sub conducerea cunoscutului și veteranului prof. Candid Popa.

Slujba sfestăniei, cu rugăciunea pentru intrarea în casă nouă, a fost făcută de P. S. Sa Episcopul Nicolae al Clujului, după care a urmat stropirea cu apă sfințită și binecuvântarea — din partea PP. SS. Arhieriei — a noului cămin.

După terminarea serviciului religios, P. S. Sa Episcopul Nicolae al Orăzii aducând la cunoștință, că înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Nicolae neputând participa, transmite prin Prea Sfinția Sa arhierestile Sale binecuvântări, a ținut o caldă și impresionantă predică, explicând Evanghelia Duminicii cu îndrăcșii din ținutul Gadarenilor. Cu tot soarele arzător și căldura caniculară, asistența a ascultat cu răbdare și dragoste frumoaselor și convințătoarele cuvinte și îndemnuri arhieresti.

A urmat apoi darea de seamă în legătură cu ridicarea căminului, rostită de P. C. Păr. consilier V. Nistor, care a adus mulțumiri tuturor donatorilor, cari au contribuit cu bani și obiecte la înzestrarea Căminului, terminând cu mulțumirea, adusă în numele preoției — PP. SS. LL. pentru cinstea făcută prin participarea la sfințirea căminului.

Terminate acestea, asistența a vizitat interiorul căminului, rămânând impresionată de frumusețea, aranjamentul și confortul ce-l oferă acest cămin, care după expresia dlui Dr. V. Bidu, medicul șef al băilor, este „perla Baznei și cel mai frumos și modern edificiu la băile Bazna.”

S'a servit apoi o gustare vizitatorilor în sufrageria căminului, după care a urmat masa comună în sala cea mare a restaurantului Umbrădt.

Seria toasturilor a deschis-o P. S. Sa Episcopul Nicolae al Clujului, închinând în sănătatea M. Sale Regelui Carol al II-lea, la care asistența a intonat imnul regal ovaționând pe Suveran; apoi P. S. Sa Episcopul Nicolae al Orăzii pentru I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, căruia i s'a făcut prin urale și aplauze o puternică manifestare de dragoste. Au mai vorbit: P. C. Păr. consilier E. Cioran, președintele secției pentru PP. SS. LL. Episcopii, dl. Livianu Sorentin, primarul stațiunii în numele dlui prefect al județului și a comunei Bazna, dl. Dr. V. Bidu, medicul șef al băilor

Bazna, dl. Koch, directorul fabricii de țiglă „Hercules” din Diciosânmărtin, care a donat terasitul necesar la tencuiala căminului și care cu ocazia aceasta a promis toată țigla necesară viitoarei biserici din Bazna, în mod gratuit, apoi P. C. Păr. protopop Oprean în numele protopopiatului și P. C. Păr. protopop I. Duma din Petroșani.

La ora 4 p. m. în fața aceleiași asistențe, care a participat la sfințire, în sala restaurantului amintit, a ținut o prea frumoasă și instructivă conferință dl. Lăzărescu, profesor și președintele „FOR”-ului din Diciosânmărtin, tratând într-o limbă frumoasă și cu multă competență diferite aspecte ale ortodoxiei noastre. Conferințiarul a fost răsplătit cu sincere manifestări de mulțumire și recunoștință prin aplauze, totuși P. C. Păr. Cioran a ținut să-i mulțumească și cu grai viu și să-l roage, ca să ia contact cu autoritățile noastre bisericești în drept, ca să se publice într-o broșură această folositoare conferință.

La ora 5 p. m. praznicul secției a luat sfârșit. PP. SS. LL. au plecat cu mașina spre Cluj, preoții din jur cu autobusele și trăsurile spre casele lor cu bucuria și satisfacția, că au asistat la înfăptuirea unei realizări, care face cinstea tagmei preoțești, și care dovedește plauzibil ce se poate face prin inițiativă, conducere înțeleaptă, înțelegere și solidaritate.

Căminul este ocupat până la ultima cameră, toți vizitatorii români și chiar străinii ar dori să-și petreacă viziunea în camerele sănătoase, curate, provăzute cu tot confortul modern, care poate satisface orice pretenții de civilizație, — cuvântul de ordine este însă: în primul rând preoția din cuprinsul secției și numai dacă nu sunt cereri din partea ei, atunci se închiriază și străinilor. Să dea bunul Dumnezeu, ca în acest „Tekirghiol” al Ardealului să-și găsească cât mai mulți frați preoți de ai noștri alinare și vindecare neputințelor trupesti, căci atunci mulțumirea lor va fi și suprema mulțumire și a celor, care au ostenit pentru realizarea acestui așezământ pentru preoția noastră.

Pr. Ioan Bânda
secretarul secției

Consiliul parohial al bisericii ort. rom. Buceș

(47) 1—1

Publicațiune

Consiliul parohial ortodox român din comuna Buceș-Vulcan, protopopiatul Zarand, publică concurs pentru zidirea bisericii ortodoxe române pe baza planului și devizului aprobat de Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu cu Nr. 7595/1939.

Licitația se va ține la școala primară din comuna Buceș-Vulcan în ziua de 23 Iulie 1939, ora 16; iar în caz de nereușită, a doua licitație se va ține în ziua de 30 Iulie 1939 în același local și aceeași oră.

Concurenții vor înainta odată cu ofertele și vadiul de 10% din suma oferită, în numerar.

Parohia va da materialul următor: peatră și cărămidă.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenori diplomați.

Concurenții nu pot pretinde spese de participare la licitație.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrările acelui antreprenor, în care va avea mai multă încredere.

Planul, devizul și caetul de sarcini se pot vedea la oficiul parohial.

Actele de licitație se vor aproba de către Consiliul arhiepiscopesc Sibiu.

Supraoferte nu se primesc.

Din ședința consiliului parohial, ținută la 2 Iulie 1939.

Consiliul parohial

AVIZ

1. În bugetul Ministerului de culte pe anul 1939/40, nu s'au prevăzut fonduri pentru plățirea *ajutoarelor de familie și gradațiilor noi* și nici nu s'a luat în buget vre-un spor de salariu.

S'a făcut intervenție pentru îndreptarea bugetului.

2. Preoții, cari au de primit salariu din bugetul anului 1938/39, îl vor putea primi numai după ce va deschide credite Ministerul de Finanțe.

3. Ceice cer binecuvântare de candidare la vre-o parohie vacantă, vor arăta în cerere adresa și școala teologică făcută, nota examenului de capacitate preoțească, precum și ce au la baza studiilor teologice.

Consiliul arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Marți, 4 Iulie a. c. la București spre a lua parte la investitura și instalarea I. P. S. Sale Patriarhului Nicodim.

Dela București I. P. S. Sa va pleca pentru 2 săptămâni la băile Eforie-Techirghiol pentru căutarea sănătății.

Promoție de doctor în teologie. Cu deosebită bucurie anunțăm, că Păr. consilier arhiepiscopesc Spiridon Cădea a fost proclamat în 30 Iunie a. c. doctor în teologie al Facultății teologice din București, cu teza de frumos succes: Contribuțiuni la problema păstoririi orașelor.

Felicităm din toată inima pe noul și meritosul doctor în teologie.

Act de mulțămire. Oficiul parohial ortodox român Țapu, protopresbiteratul Mediașului, exprimă vtile sale mulțămiri Reuniunii femeilor ortodoxe din loc, care, deși puține la număr, prin stăruința ce le-a animat, au reușit într-un timp scurt să realizeze din contribuție personală suma de 6100 (șase mii una sută) Lei, cu care au cumpărat un rând de odăjdii și o masă pentru sf. altar. Dumnezeu să răsplătească pe ceice iubesc Sf. lăcaș și munca la înfrumusețarea lui. Pr. V. Doroga.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 9 Iulie 1939, va predica păr. protopop Aurel Nanu.

CARTI ȘI REVISTE

Anuar apreciat de presă. Unul din marile zlore ale capitalei publică următoarea apreciere:

Sub îngrijirea părintelui profesor Dr. Dumitru Stăniloae, rectorul Academiei teologice „Andreiană” ortodoxă română din Sibiu, s'a publicat „Anuarul” al XV-lea pe 1938—1939 al Academiei. Despovărat de obișnuitele statistici școlare, prin care excelează în deosebi zelul administrativ al celor mai mulți directori, anuarul voluminos și elegant ca format, prezintă în cele 260 de pagini un bogat și interesant material de studii și doctrină ortodoxă, semnat de neobosiții și distinși profesori ai Academiei: Prof. Dr. D. Stăniloae, prof. I. Beleuță, prof. Dr. I. Hradil, prof. Dr. N. Neaga, prof. Dr. Grigorie T. Marcu, prof. Spiridon Cădea, prof. Al. Popa, prof. Dr. Liviu Stan, prof. Petru Gherman, Virgil Runceanu stud. în an. IV. — Aceste prețioase contribuții din partea profesorilor, tineri în majoritatea lor, dar care s'au întrecut să-și lege numele de valoroase lucrări de specialitate și cercetări, ca și de o rodnică activitate misionară, ne îndreptătesc să socotim Sibiu ca adevăratul centru al ortodoxismului activ, și care, sub impulsul marelui ierarh cărturar, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, a deschis o eră de renaștere în viața Bisericii românești.

Teologie și preoție, de Pr. Ilarion V. Felea. Tip. Diecezană, Arad, 1939. Extras din Anuarul Academiei teologice dela Arad. — 50 pag. Lei 20.

În paginile lucrării de față autorul arată, lămurit și documentat: ce este teologia și preoția, și cum anume trebuie să fie atitudinea preotului față de Sf. Scriptură, față de Molitvelnic și față de predică și colportaj.

Publicația neobositului scriitor, profesor și redactor, este menită nu numai penmai pentru studențimea Academiei și Facultăților teologice, ci e potrivită pentru fiecare preot al Bisericii lui Hristos. O lucrare bine scrisă. Merită să fie citită.

Institutul de credit fonciar din Sibiu

Se aduce la cunoștința generală, că consiliul de administrație în ședința din 23 Iunie 1939 a hotărât să plătească creditorilor cuprinși în aranjament conform art. 52 din Legea conversiunii a noua rată în mărime de 4% cu începere dela 10 Iulie a. c.

Institutul de credit fonciar din Sibiu

Publicare de licitare

Consiliul parohial ortodox român din Sibiușelul nou, protopopiatul Orăștie, dă în întreprindere prin licitație publică renovarea bisericii, conform planului aprobat de P. V. Consiliu arhiepiscopesc sub Nr. 1408 din 23 Februarie 1932.

Licitația se va face verbal, care se va ține în ziua de 20 Iulie a. c., ora 3 p. m. în biserica din Sibiușelul nou.

Planul și devizul se pot vedea la oficiul parohial.

Se vor admite și antreprenori nediplomați.

Consiliul parohial își rezervă dreptul a da lucrarea acelui concurent, în care va avea mai multă încredere.

Spesele de deplasare privesc pe concurenți.

Sibiușelul nou, la 4 Iulie 1939.

Oficiul parohial ortodox român: (49) 1—1 Pr. Ioan Căliman

Consiliul parohial al bisericii ort. rom. Mihăleni

(48) 1—1

Publicațiune

Consiliul parohial ortodox român din comuna Mihăleni, protopopiatul Zarand, publică concurs pentru zidirea bisericii ortodoxe române pe baza planului și devizului aprobat de Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu cu Nr. 6764/1937.

Licitația se va ține la școala primară din comuna Mihăleni, în ziua de 23 Iulie 1939, ora 13; iar în caz de nereușită, a doua licitație se va ține în ziua de 30 Iulie 1939, în același local și aceeași oră.

Concurenții vor înainta odată cu ofertele închise și vadiul de 10% din suma oferită, în numerar.

Ofertele se vor face pentru lucrarea în roșu, adică pusă sub acoperiș conform devizului.

Parohia va da materialul următor: peatră și cărămidă.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenori diplomați.

Concurenții nu pot pretinde spese de participare la licitație.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrările acelui antreprenor în care va avea mai multă încredere.

Planul, devizul și caetul de sarcini se pot vedea la oficiul parohial.

Actele de licitație se vor aproba de P. V. Consiliu arhiepiscopesc.

Supraoferte nu se primesc.

Spesele ivite cu afacerea licitației privesc pe Comitetul de construcție al bisericii.

Din ședința consiliului parohial, ținută la 25 Iunie 1939.

Consiliul parohial